

СЦЕНА ВТОРАЯ.

Милордъ Бонфилъ, мадамъ Леври.

Бон. Безпечность-та му е нетерпелива; но вѣренъ е, принудявамся да го терпя за вѣрность-та му.

Лев. Господарю.

Бон. Не тя выкнахъ.

Лев. Че не можа ли да дойдя безъ да мя выкинешъ?

Бон. Нѣ, не можешъ.

Лев. До тойзи часъ имахъ дозволеніе да дохождамъ.

Бон. Отъ сега и нататакъ да не дохождашъ вече.

Лев. Че за коя причина?

Бон. Причина-та я знаешъ ты.

Лев. Гибенъ ли си за една лажа коя то ти рекохъ?

Бон. Речи подобрь че открьхъ токмо една лажа, а самъ Господъ знае колко други ми си каза.

Лев. Наистина Господарю, не самъ каза да освѣнь тая токмо, и я за добро казахъ.

Бон. Защо да ми врьешъ Памелинъ